

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Όδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικὴ Ἰβάν Τουργκένιεφ. (συνέχεια), μετάφρ. **Β. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — ΚΑΘ' ΟΔΟΝ, διήγημα, ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὑπὸ Δισώπων.

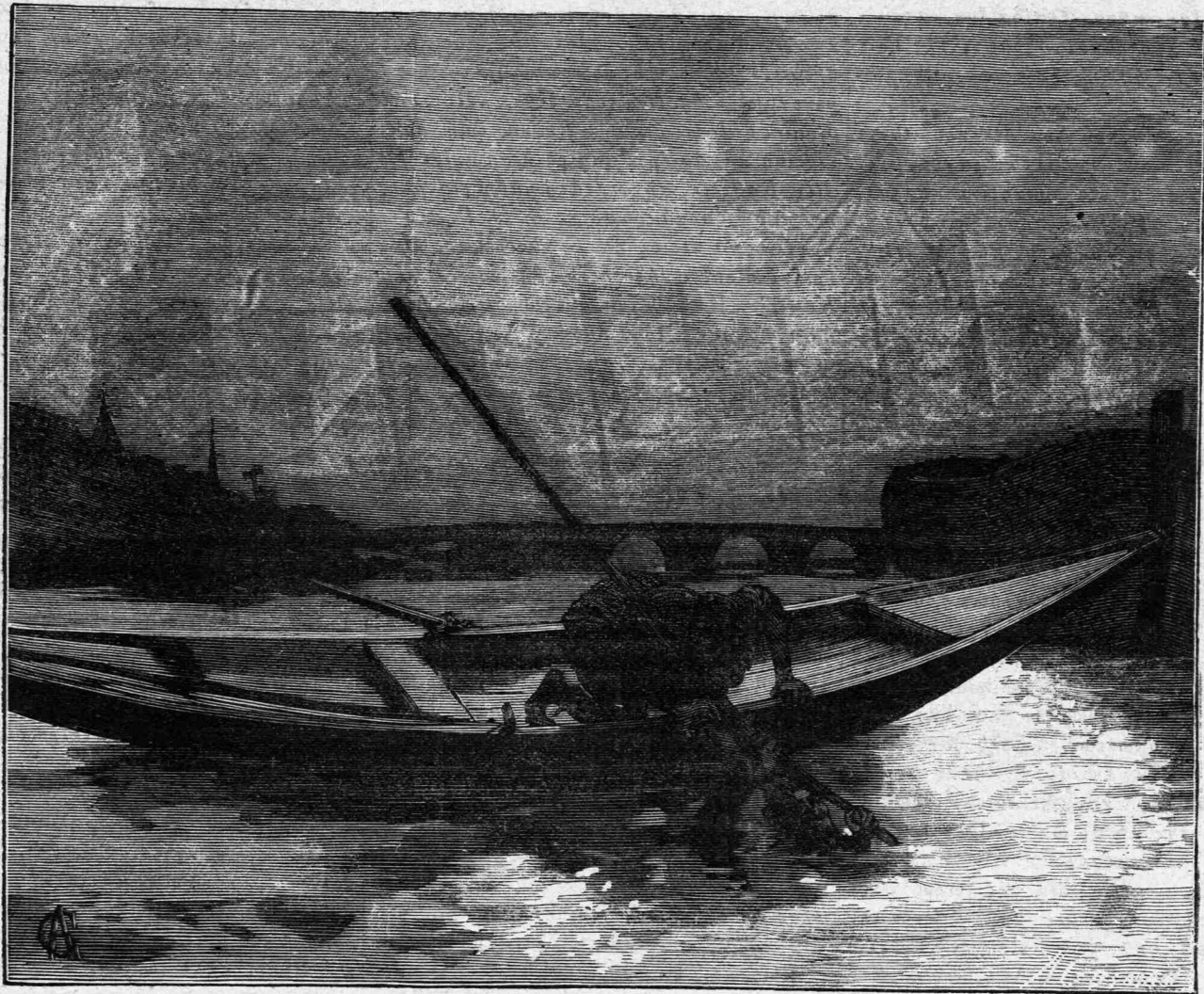
ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἦρπασε τὸν Καπελοῦζον ἐκ τῆς κόμης. (σελ. 242).

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ε'

Ὁ Χριστόφορος - Θεόδωρος - Γκοτλιέβ Λέμ ἐγεννήθη τῷ 1786 ἐξ οἰκογενείας ἀπόρων μουσικῶν κατοικοῦσης εἰς τὴν πόλιν Σέμνιτς, τοῦ βασιλείου τῆς Σαξωνίας.

Ὁ πατήρ του ἔπαιζεν αὐλὸν καὶ ἡ μήτηρ του ἄρπαν, οὗτος δὲ ἐν δεκαπενταετῇ ἡλικίᾳ ἐξησκήτο εἰς τρία διάφορα ὄργανα. Ἐν ἡλικίᾳ ὀκτῶ ἐτῶν ἐγένετο ὀρφανός, ἐν δεκαετῇ ἤρξατο νὰ κερδαίνει μόνος τὸν καθημερινόν ἄρτον του. Ἐπὶ πολὺ διήγαγε τυχодиωκτικὸν βίον, παίζων πανταχοῦ, εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, εἰς τὰς πανηγύρεις, εἰς χωρικοὺς γάμους, καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς χορούς. Τέλος κατῴρθωσε νὰ εἰσελθῇ εἰς τινὰ ὀρχήστραν καὶ βαθμηδὸν ἐγένετο ἀρχιμουσικός. Ἡ ὥς ἐκτελεστοῦ

ἀξία του δὲν ἦτο μεγάλη, ἐγνώριζεν ὅμως κατὰ βάθος τὴν τέχνην του. Εἰκοσιοκταετῆς μετηνάστευσεν εἰς Ῥωσίαν ἔνθα ἐκλήθη ὑπὸ εὐπατρίδου τινὸς ὅστις καίτοι ἀποστρεφόμενος ἐγκαρδίως τὴν μουσικὴν, ἐκ ματαιοφροσύνης εἶχεν ὀρχήστραν. Ὁ Λέμ διέμεινεν ἐπταετίαν ὀλόκληρον παρ' αὐτῷ ὡς ἀρχιμουσικός καὶ κατέλιπε τοῦτον πένης, διότι ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος κατεστράφη. Κατὰ πρῶτον τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ συναλλαγματικὴν ἐπὶ τῇ διαταγῇ αὐτοῦ, ἀλλ' εἴτα μετέβαλε γνώμην καὶ δὲν τῷ

έδωκε τίποτε. Φίλοι τινές συνεβούλευσαν αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του ὡς ἐπαίτης, ἀφ' οὗ ἔζησεν ἐν Ῥωσίᾳ, εἰς τὴν μεγάλην Ῥωσίαν, τὴν πᾶμπορον γῆν τῶν καλλιτεχνῶν. Ἐπὶ εἰκουσασίαν ὁ πτωχὸς μας Γερμανὸς ἀνεζήτησε τύχην. Εἰς πολλοὺς κυρίους ἔμεινεν, ἔζησεν ἐν Μόσχᾳ ὡς εἰς τὰς πρωτεύουσας τοῦ Κράτους, ὑπέστη μυρία δεινά, ἐγνώρισε τὴν πενίαν καὶ κατέφυγεν εἰς ὅλους τοὺς φαντασιώδεις τρόπους. Ἐν τούτοις, ἐν τῷ μέσῳ ὧν των βασάνων του, ἡ ἰδέα τῆς εἰς τὴν γενέθλιον πατρίδα του ἐπανόδου οὐδέποτε κατέλειπεν αὐτὸν καὶ μόνῃ ἐκράτουνε τὸ θάρρος αὐτοῦ. Ἡ τύχη δὲν ἠθέλησε νὰ παρασχῇ αὐτῷ τὴν τελευταίαν καὶ μόνην παρηγορίαν. Ἐν πεντηκονταετῇ ἡλικίᾳ, ἀσθενής, γέρον προῶρως, ἀφίκετο τυχαίως εἰς τὴν πόλιν Ο. . . καὶ ἐγκατέστη ὀριστικῶς, ἀπολέσας πᾶσαν ἐλπίδα ἵνα καταλήπῃ ποτὲ τὸ ἀποτρόπαιον ἔδαφος τῆς Ῥωσίας, καὶ ζῶν ἀθλίως ἐκ τινων μαθημάτων.

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Λέμ δὲν προδιέθετε σχεδὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἦτο βραχύσωμος, κεκυρτωμένος, μὲ ἐξεχούσας ὠμοπλάτας, μὲ ἀκόμψους μεγάλους πόδας, μὲ ὄνυχας κυανολεύκους εἰς τὸ ἄκρον τῶν τραχέων δακτύλων του, μὲ χεῖρας ἐρυθρὰς καὶ μὲ τὰς φλέβας ἐξωγκωμένας πάντοτε. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐρρυτιδωμένον, αἱ παρειαὶ του κοῖλοι, τὰ δὲ ἐρρυτιδωμένα χεῖλη του, ἄτινα ἀενάως ἐκίνει ὥσπερ ἐμάσσεται, ὡς καὶ ἡ πείσμων σιγὴ ἦν ἐτήρει συνήθως, τῷ ἀπέδιδον ἀπαισίαν σχεδὸν ἐκφρασιν. Ἡ ψαρά κόμη του ἐπιπτεν ἐν ἀταξίᾳ ἐπὶ τοῦ στενοῦ μετώπου του, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἀκίνητοι ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐσθεσμένοι σχεδόν. Ἐβάδιζε βραδέως καὶ λίαν ἀκόμψως, αἱ δὲ κινήσεις του ἦσαν λίαν βρεθεῖαι. Μακρὰ καὶ ἀνηλεὲς βάσανος ἐπέθηκε τὴν ἀνεξάληπτον σφραγίδά της ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς μουσικοῦ, καὶ διέστρεψε τὴν φυσιογνωμίαν του. Τῆς πρώτης ὅμως ἐντυπώσεως παρελθούσης, ἀνεκάλυπτε τις τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα εἰς τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον ἄνθρωπον.

Θαυμαστὴς μέγας ὦν τοῦ Βάχ καὶ τοῦ Χαίνδελ, καλλιτέχνης ἐντὸς τῆς ψυχῆς του, πεπρωτισμένος διὰ τῆς ζωηρότητος ἐκεῖνης τῆς φαντασίας καὶ τῆς τόλμης τῆς σκέψεως, τῆς μόνον εἰς τὴν γερμανικὴν φυλὴν ἀνηκούσης, ὁ Λέμ θὰ ἠδύνατο — τίς οἶδε ; — νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν μεγάλων μουσουργῶν τῆς πατρίδος του, ἂν ἡ τύχη διέθετεν ἄλλως τὴν τύχην του. Φεῦ! ἐγεννήθη ὑπὸ κακὸν ἀστέρα! Ἐγραψε πολλά, ἀλλ' οὐδέποτε ἔτυχε τῆς χάριος νὰ ἴδῃ δημοσιευόμενον ἔργον τοῦ τι. Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι ἦτο ἀνίκανος νὰ ἐνεργήσῃ τι πρὸς ἐκδόσιν τούτου. Ἀπαξ μόνον, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, φίλος τοῦ τις καὶ θαυμαστὴς ἄμα, πτωχὸς ὡς αὐτὸς Γερμανός, ἐξέδωκε δαπάναις αὐτοῦ δύο σοράτας του, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔμειναν ἄπασαι ἐντὸς τῶν βιβλιοπωλείων, ἀπωλέσθησαν ἀφανῶς χωρὶς νὰ καταλίπωσιν ἴχνη, ὥσπερ νὰ τὰς ἐρρίψαις διὰ νυκτός

εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ Λέμ ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του, ἄλλως τε ἐγήρασκε Μόνος, μετὰ τῆς γηραιᾶς ὑπηρετίας του ἣν ἔλαβεν ἐκ τινος ξενοδοχείου — διότι οὐδέποτε ἐνυμφεύθη — ἔζη εἰς Ο. . . ἐν οἰκίσκῳ πλησίον τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Καλιτίν. Ἐκαμε μακροὺς περιπάτους, ἀνεγίνωσκε τὴν Ἱερὰν Γραφήν, συλλογὴν τινα ψαλμῶν τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τὰ ἔργα τοῦ Σακισπέρου. Ἀπὸ πολλοῦ πλέον οὐδὲν ἔργον συνέθετεν, ἀλλ' ἡ καλλιτέρα μαθητριά του, ἡ Ἐλίζα, κατῴρωθε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς νάρκης του, διότι χάριν αὐτῆς συνέθεσε τὴν ᾠδὴν ἣν ὁ Πάνχιν ἀνέπερεν. Εἶχε γίνῃ διὰ δύο χοροῦς — τὸν μὲν ἀποτελούμενον ἐκ χοροῦ εὐτυχῶν καὶ τὸν ἄλλον ἐκ χοροῦ δυστυχῶν — εἰς τὸ τέλος δὲ οἱ δύο χοροὶ συνεφιλιοῦντο καὶ ἐψαλλονόμου: «Πολυεύσπλαγγνε Θεέ, ὦκτερον ἡμᾶς, τοὺς ἀτυχεῖς ἀμαρτωλοὺς, καὶ ἀπομάκρυνε ἀφ' ἡμῶν τοὺς κκαλοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὰς κοσμικὰς σκέψεις». Ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου ἦσαν γεγραμμένα ἐπιμελῶς τὰ ἑξῆς: «Μόνοι οἱ δίκαιοι θέλουσι σωθῇ. — Εὐφυνε ᾠδή, συντεθεῖσα καὶ ἀφιερωθεῖσα τῇ δεσποινίδι Ἐλίζα Καλιτίν, τῇ φιλιτῇ μαθητρίᾳ μου, ὑπὸ τοῦ διδασκάλου αὐτῆς Χ. Θ. Γ. Λέμ». Ἀκτινὲς δὲ περιεκύκλουν τὰς λέξεις: Μόνοι οἱ δίκαιοι θέλουσι σωθῇ καὶ Ἐλίζα Καλιτίν. Κάτωθεν δὲ ἀνεγινώσκοντο. «Δι' ὑμᾶς μόνη». Ἰδοὺ διατί ὁ Λέμ ἠουθρίασε καὶ ἐθεώρησε λαθραίως τὴν Ἐλίζαν, ὅτε ἤκουσε τοῦ Πάνχιν ὁμιλοῦντος περὶ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ. Ὁ ἀτυχὴς Λέμ σκληρῶς ὑπέπερε.

Σ'

Ὁ Πάνχιν ἤρξατο κρούων τὸ δεύτερον μέρος τῆς σοράτας μετὰ δυνάμεως καὶ ἀποφάσεως, ἀλλ' ἡ Ἐλίζα δὲν ἤρχιζε τὸ ἰδικόν της. Οὗτος ἔστη καὶ τὴν ἐθεώρησεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐλίζης, παρατηροῦντες ἀτενῶς τοῦτον, ἐξεδήλουν δυσσέσκεπτον. Δὲν ἐμειδία, ἀλλ' εἶχε τὸ πρόσωπον αὐστηρόν, θελημμένον σχεδόν.

— Τί ἔχετε ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Διατί δὲν ἐτηρήσατε τὸν λόγον σας ; ἀπεκρίθη ἐκεῖνη. Σὰς ἔδειξα τὴν ᾠδὴν τοῦ Λέμ ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον ὅτι δὲν θὰ κάμνῃτε πρὸς αὐτὸν λόγον περὶ τούτου.

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς Ἐλίζα, ἡ περίστασις ἐπαρουσιάσθη . . .

— Ἐλυπήσατε καὶ αὐτὸν καὶ ἐμέ. Τώρα δὲν θὰ ἔχῃ οὔτε εἰς ἐμέ ἐμπιστοσύνην.

— Τί νὰ κάμω, Ἐλίζα Μιχαηλόβνα ! Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας δὲν εἰμπαρῶ νὰ ἴδω Γερμανὸν χωρὶς νὰ μοὶ ἔλθῃ ὄρεξις νὰ τὸν πειράξω.

— Καλὲ τί λέγετε, Βλαδίμηρε Νικολάεβιτς ! Αὐτὸς ὁ Γερμανὸς εἶναι πτωχός, ἔρημος, δυστυχέστατος καὶ δὲν τὸν λυπεῖσθε ; Καὶ ἔχετε ὄρεξιν νὰ τὸν πειράζετε ; Ὁ Πάνχιν ἐταράχθη.

— Ἐχετε δίκαιον, δεσποινίς, εἶπεν. Αἰτία ὧν εἶναι ἡ ἀπερισκεψία μου. Ὅχι, μὴ μοὶ εἴπητε τίποτε, γνωρίζω ἐμαυτόν. Πολλάκις ἡ ἀπερισκεψία μου μ' ἔβλαψε,

καὶ χάρις εἰς αὐτὴν θεωροῦμαι ἐγωῖστής. Ὁ Πάνχιν εἰσήγγεν ἐπ' ὀλίγον. Δι' οἰουδήποτε θέματος καὶ ἂν ἤρχιζε τὴν συνομιλίαν, κατῴρωθε συνήθως νὰ ὁμιλῇ τέλος περὶ ἐαυτοῦ καὶ τοῦτο τόσον καλὰ καὶ μετὰ τόσης φυσικότητος ὥστε ὑπέθετέ τις ὅτι τοῦτο ἔπραττεν ἀφελῶς καὶ χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ.

— Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ σας, ἐξηκολούθησεν, ἡ μήτηρ σας μοὶ ἀποδεικνύει βεβαίως πολλὴν εὐμένειαν . . . ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀγνωστὸν οἷον γνῶμην περὶ ἐμοῦ ἔχετε, ἡ δὲ θεὰ σας εἶμαι βεβαιότατος ὅτι δὲν εἰμπαρῶ νὰ μὲ ἀνεχθῇ. Ὅτι τὴν προσέβαλα ἴσως μὲ κἀνένα ἀνόητον καὶ ἀπερίσκεπτον λόγον. Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν με ἀγαπᾷ ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλίζα μετ' ἐλαφρὸν ἐνδοιασμόν, δὲν ἀρέσκετε εἰς αὐτὴν.

Ὁ Πάνχιν ἔκρουσεν ἐπ' ὀλίγον τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκουμβάλου, ἐν ᾧ ἀδιόρατον μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Καὶ σεῖ ; λοιπόν ; ἐξηκολούθησε, καὶ σεῖς μὲ θεωρεῖτε ἐγωῖστήν ;

— Ὀλίγον καιρὸν σὰς γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλίζα, ἀλλὰ δὲν σὰς θεωρῶ ἐγωῖστήν. Τούναντίον, πρέπει νὰ εὐγνωμονῶ πρὸς ὑμᾶς . . .

— Εἰξεύρω, εἰξεύρω τί θέλετε νὰ εἴπητε, διέκοψεν ὁ Πάνχιν κρούων αὐτὴς ταχέως τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκουμβάλου, διὰ τὰ μουσικὰ τεμάχια, διὰ τὰ βιβλία τὰ ὅποια σὰς φέρω, διὰ τὰ μέτρια ἱχθυογράφηματα τὰ ὅποια κάμνω εἰς τὸ λεύκωμα σας, κλπ. Εἰμπαρῶ νὰ κάμω ὅλα αὐτὰ καὶ ὅμως νὰ ἦμαι ἐγωῖστής. Τολμῶ νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ἀνιάτε μαζί μου, καὶ ὅτι δὲν με νομίζετε κακόν. Ἐν τούτοις εἴθε πεπεισμένη ὅτι χάριν μίσεως εὐφυοῦς λέξεως θὰ ἐθυσιάζονεὺχαρίστως πατέρα καὶ φίλον.

— Εἴθε ἀφηρημένος καὶ ἐπιλήσμων ὅπως ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ ἄνθρωποι, εἶπεν ἡ Ἐλίζα. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ὁ Πάνχιν συνωφρυνώθη ἐλαφρῶς.

— Ἀκούσατέ, εἶπε. Μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ἄς ἐκτελέσωμεν μᾶλλον τὴν σοράταν μας. Ἐν μόνον ζητῶ παρ' ὑμῶν, προσέθηκε διευθετῶν διὰ τῆς χειρὸς τὰ φύλλα τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου ἀνοικτοῦ μουσικοῦ τεμαχίου. Θεωρήσατέ με οἷον θέλετε καὶ ἐγωῖστήν μάλιστα, ἀλλὰ μὴ με καλῆτε ποτὲ κοινωνικὸν ἄνθρωπον. Τὸ ὄνομα αὐτὸ μ' εἶναι ἀνυπόφορον . . . Καὶ ἐγὼ εἶμαι καλλιτέχνης, ἂν καὶ μέτριος, καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω εὐθύς. Ἀς ἀρχίσωμεν λοιπόν.

— Ἀς ἀρχίσωμεν, ἂν θέλετε, εἶπεν ἡ Ἐλίζα.

Τὸ πρῶτον μέρος, ὅπερ ἦτο ἀργόν, ἐξετελέσθη ἀκριτὰ καλῶς, καίπερ ὁ Πάνχιν πολλάκις ἔσφαλεν. Ὅτι εἶχε μάθῃ, ὡς καὶ τὰς ἰδικὰς του συνθέσεις, ἐξετέλει καλῶς, ἀλλ' ἐχῶλαιεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τόνων. Τοῦ δευτέρου ὅμως μέρους, ἀπαιτοῦντος ταχύτητα, ἡ ἐκτέλεσις ἦτο ἀθλία καὶ πρὸ τοῦ τέλους ὁ Πάνχιν μὴ δυνάμενος νὰ προχωρήσῃ, ἠγέρθη τῆς ἔδρας αὐτοῦ γελῶν.

— Ὅχι, ἀνέκραξε, σήμερον δὲν εἰμ-

πορῶ νὰ παίξω. Εὐτυχῶς ὁ Λέμ δὲν μὰς ἀκούει, ἄλλως τε θὰ ἐπάθαιναν ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν του.

Ἡ Ἐλίζα ἠγέρθη, ἐκλείσει τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Πάνχιν·

— Τί θὰ κάμωμεν λοιπόν; ἠρώτησε.

— Δὲν εἰμφορεῖτε νὰ μεῖνῃτε ἀεργός.

Ἰχνογραφοῦμεν, ἂν θέλετε, ἐν ὅσῳ εἶναι ἡμέρα ἀκόμη. Ἰσως ἄλλη μοῦσα, ἢ μοῦσα τῆς ἰχνογραφίας—πῶς τὴν λέγουν λοιπόν; τὴν ἐλησμόνησα—μ' εὐνόηση. Ποῦ εἶναι τὸ λεύκωμα σας; Ἐνθυμοῦμαι ὅτι δὲν εἶχα τελειώσῃ τὸ τοπεῖόν μου.

Ἡ Ἐλίζα μετέβη ἵνα φέρῃ τὸ λεύκωμα ἀπὸ τινος δωματίου. Ὁ Πάνχιν μείνας μόνος ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου του μαθήλιον ἐκ λεπτῆς μπατίστας, ἔτριψε τοὺς ὄνυχας καὶ ἐξήτασε τὰς χεῖράς του. Ἦσαν λευκαὶ καὶ ὠραῖαι, ἐπὶ τοῦ λιχανοῦ δὲ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἔφερε σπειροειδῆ δακτύλιον. Ἡ Ἐλίζα ἐπανήλθεν ὁ Πάνχιν καθίσας παρὰ τὸ παράθυρον ἠνέφξε τὸ λεύκωμα.

— Ἀ! ἀνέκραξε, βλέπω ὅτι ἠρξίσατε ν' ἀντιγράψετε τὸ τοπεῖόν μου, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα. Πολὺ καλὰ! Ἐδῶ μόνον... δόσατέ μοι τὸ μυλικοκόνδυλον. Αἱ σκιαὶ δὲν εἶναι ζωηραί. Ἰδέτε.

Καὶ ὁ Πάνχιν ἐχαράξε μυλικοκονδυλίας τινάς. Ἰχνογράφει τὸ αὐτὸ τοπεῖον. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ δένδρα τινά, εἴτα πεδιάς καὶ ὀδοντωτὰ ὄρη εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἡ Ἐλίζα τὸν παρετῆρει ἰχνογράφοντα ἄνωθεν τοῦ ὧμου αὐτοῦ.

— Εἰς τὴν ἰχνογραφίαν, ὅπως ἐν γένει καὶ εἰς τὸν βίον, ἔλεγεν ὁ Πάνχιν, κλίνων τὴν κεφαλὴν ὅτε μὲν δεξιόθεν, ὅτε δὲ ἀριστερόθεν, ἢ εὐκίνησιν καὶ ἢ τὸλμῃ εἶναι οἱ πρῶτοι ὅροι τῆς ἐπιτυχίας.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Λέμ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, χαιρετίσας δὲ ξηρῶς ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἀλλ' ὁ Πάνχιν καταλιπὼν τὸ λεύκωμα ἠγέρθη καὶ τῷ ἀπέκλεισε τὴν ἐξόδον.

— Ποῦ πηγαίνετε, φίλτατε κύριε Λέμ; Δὲν θὰ πῆτε τέτιον μαζί μας;

— Πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπεκρίθη ὁ Λέμ σκυθρωπός, διότι πονεῖ ἡ κεφαλὴ μου.

— Καλὲ μεῖνατε ἐδῶ! Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ Σαικισπέρου.

— Ἐχω ἡμικρανίαν, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον.

— Ἡθελήσαμεν νὰ ἐκτελέσωμεν ἐν ἀπουσίᾳ σας μίαν σοφάταν τοῦ Βετόβεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Πάνχιν κρατῶν αὐτὸν φιλιῶς ἀπὸ τῆς μέσης καὶ μειδιών ἀπλῶς, ἀλλὰ δὲν ἐπετύχαμεν. Φαντασθῆτε ὅτι δὲν εἰμφορεῖσα νὰ παίξω σωστὰ δύο νόταις κατὰ συνέχειαν.

— Καλλίτερα θὰ ἐκάματε νὰ ἐπαίξατε τὸ ἰδικόν σας τεμάχιον, ἀπεκρίθη ὁ Λέμ παραμερίσας τὴν χεῖρα τοῦ Πάνχιν καὶ ἐξελθὼν τοῦ δωματίου.

Ἡ Ἐλίζα ἔδραμε κατόπιν αὐτοῦ καὶ τὸν προέφρασεν εἰς τὸ ἀνάβαθρον τῆς οἰκίας.

— Κύριε Λέμ, ἀκούσατέ με, τῷ εἶπε γερμανιστί, συνοδεύουσα αὐτὸν μέχρι τῆς

ἐξωθύρας, εἶμαι ἑνοχος, συγχωρήσατέ με.

Ὁ Λέμ οὐδὲν ἀπεκρίθη.

— Ἐπέδειξα τὴν ὀδὴν σας εἰς τὸν κύριον Βλαδίμηρον Νικολάεβιτς, διότι ἤμην βεβαία ὅτι θὰ τὴν ἐξετίμα, πραγματικῶς δὲ τῷ ἤρесе καθ' ὑπερβολὴν.

Ὁ Λέμ ἔστη.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ῥωσιστί.

Εἶτα δὲ προσέθηκεν εἰς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν·

— Ἀλλ' αὐτὸς δὲν βλέπετε ὅτι δὲν εἰμφορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τίποτε; Εἶναι ἐρασιτέχνης μόνον!

— Τὸν ἀδικεῖτε, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλίζα. Ὅλα τὰ ἐννοεῖ, καὶ εἰμφορεῖ σχεδὸν τὰ πάντα νὰ κάμῃ.

— Ναί, αὐτὰ εἶναι προτερήματα δευτερευούσης ἀξίας. Ἐν τούτοις αὐτὰ ἀρέσκουν καθὼς καὶ αὐτὸς ἀρέσκει. καὶ διὰ τοῦτο ὑπερηφανεύεται. Ἐ! λοιπόν, τόσον τὸ καλλίτερον, δὲν ἐθύμωσα, ἀπλῶς μόνον ἐντρέπη, ἀλλὰ δὲν πειράζει.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε Λέμ, εἶπεν αὖθις ἡ Ἐλίζα.

— Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, εἶπεν ἐκεῖνος ῥωσιστί. Εἰσθε καλὴ νέα... ἰδοὺ κἄποιος ἔρχεται. Χαίρετε. Εἰσθε πολὺ καλὴ νέα.

Καὶ ὁ Λέμ κατηυθύνθη δι' ἐσπευσμένου βήματος πρὸς τὴν ἐξώθυραν, δι' ἧς εἰσῆρχετο ἄγνωστος αὐτῷ κύριος, φορῶν ἐπανωφόριον φαίου χρώματος καὶ πλατὺν ψάθινον πῆλον. Ὁ Λέμ ἐχαιρέτισεν αὐτὸν εὐγενῶς—διότι εἶχε κανόνα νὰ χαιρετᾷ εἰς τὰς ὁδοὺς πάντα ξένον καὶ οὐδόλως τοὺς γνωστοὺς αὐτῷ—καὶ ἐξηφανίσθη. Ὁ ἄγνωστος τὸν ἐθεώρησεν ἐκπληκτος, εἴτα δὲ παρρητήσας πρυστατικῶς τὴν Ἐλίζαν ἔβη εὐθὺς πρὸς αὐτήν.

Z

— Δὲν με ἀναγνωρίζετε, εἶπεν ἀποκαλυφθεῖς. Ἐγὼ ὅμως σᾶς ἀναγνωρίζω, ἂν καὶ πρὸ ὅκτῳ ἐτῶν σᾶς εἶδον διὰ πρῶτην φορὰν καὶ τότε ἦσθε πολὺ μικρά. Εἶμαι ὁ Λαβρέτσκις. Ἡ μήτηρ σας εἶν' ἐδῶ; Εἰμφορῶ νὰ τὴν ἴδω;

— Ἡ μήτηρ μου πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλίζα. Ἐμαθε τὴν ἀφίξίν σας.

— Ὀνομάζεσθε Ἐλίζα, δὲν εἶν' ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας τοῦ ἀναβάθρου.

— Μάλιστα.

— Σᾶς ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ, διότι εἶχατε φυσιογνωμίαν τὴν ὁποίαν δυσκόλως λησμονεῖ τις. Σᾶς ἔφερα μάλιστα τότε ζακχαρωτά.

Ἡ Ἐλίζα ἠρυθρίασε.

— Τί παραξένος ἄνθρωπος! διελογίσθη.

Ὁ Λαβρέτσκις ἔστη ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Ἡ Ἐλίζα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. ἐν ἧ ὁ Πάνχιν διερρηγγυτο εἰς γέλωτας διηγουμένος ἀνέκδοτόν τι τῆς πόλεως πρὸς τὴν κυρίαν Καλιτίν καὶ πρὸς τὸν Γεδεωνόφσκην, ἐπανελθόντας ἐκ τοῦ κήπου, γελῶν καὶ ὁ ἴδιος δι' ὅτι ἐδιηγέτο. Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ Λαβρέτσκις ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐταράχθη, ὡχρίασε καὶ κατηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Καλημέρα, φίλτατέ μοι ἐξαδέλφε! εἶπε διὰ τεθλιμμένης φωνῆς. Χαίρω πολὺ διότι σὲ βλέπω.

— Καλημέρα, καλὴ μου ἐξαδέλφη, ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκις θλίβων φιλικῶς τὴν χεῖρα αὐτῆς. Πῶς εἶσαι;

— Καθῆσε λοιπόν, ἀγαπητέ μου Θεόδωρε. Ἀ! πόσον χαίρω! Σοὶ συνιστῶ κατὰ πρῶτον τὴν θυγατέρα μου Ἐλίζαν...

— Παρουσιάσθην ἤδη μόνος μου πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἐλίζαν, διέκοψεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Ὁ κύριος Πάνχιν, ὁ κύριος Σέργιος Πέτροβιτς Γεδεωνόφσκης... Ἀλλὰ καθῆσε λοιπόν! Δὲν εἰμφορῶ ἀκόμη νὰ πιστεῦσω ὅτι σὲ βλέπω. Πῶς εἶσαι εἰς τὴν ὑγίαν σου;

— Λαμπρά, ὡς βλέπεis. Ἀλλὰ καὶ σὺ βλέπω, ἐξαδέλφη μου. Ἀν δὲν ἐφοβούμην μὴ σὲ ῥυπαρίσω θὰ ἔλεγον ὅτι κατὰ τὰ ὀκτῶ ἔτη τῆς ἀπουσίας μου ποσῶς δὲν ἀδυνατίσεις.

— Πόσα ἔτη ἔχομεν νὰ ἰδωθῶμεν! ἐπιθύρουν ἡ κυρία Καλιτὶν ρεμβώδης. Πόθεν ἔρχεσαι; Ποῦ ἀφῆκες;... Δῆλα δὴ, ἐννοῶ... ἐξηκολούθησε ταχεῖα, ἐννοῶ... νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν σκέπτεσαι νὰ μεῖνης πολὺν καιρὸν μαζί μας;

— Ἐρχομαι ἐκ Βερολίνου, ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκις, καὶ αὐριοι μάλιστα ἀναχωρῶ εἰς τὸ χωρίον μου, ὅπου πιθανῶς θὰ μεῖνω πολὺν καιρὸν.

— Θὰ κατοικήσῃς εἰς Λαβρίκη;

— Ὅχι, δὲν θὰ ἐγκατασταθῶ εἰς Λαβρίκη, ἀλλ' εἰς τὸ ἰδιόκτητόν μου χωρίον, ἀπέχον εἰκοσιν ἕως εἰκοσιπέντε βέρστια ἐντεῦθεν.

— Τὸ κτῆμα τὸ ὁποῖον ἔχεις ἀπὸ τὴν Γλαφυρὰν Πετρόβναν;

— Μάλιστα, ἐξαδέλφη μου, αὐτὸ τὸ ἴδιον.

— Καὶ τὸ συλλογίζεσαι, Θεόδωρε; Ἐν ᾧ ἔχεις εἰς Λαβρίκη τόσην ὠραίαν οἰκίαν! Ὁ Λαβρέτσκις συνωφρυνθὴ ἀνεπαίσθητως.

— Πράγματι... Ἀλλ' εἰς τὸ ἄλλο κτῆμά μου ἔχω οἰκίσκον, ὁ ὁποῖός μοι ἐπαρκεῖ. Καὶ τὸ μέρος αὐτὸ μοι ἀρμόζει καλλίον τώρα.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐταράχθη αὖθις, ὁ δὲ Πάνχιν, ἵνα τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθῃ, ἤρξατο νὰ ὁμιλῇ μετὰ τοῦ Λαβρέτσκις, ἐν ᾧ μετὰ μικρὸν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἡσύχασεν ὀλίγον καὶ ἤρκειτο νὰ λέγῃ λέξεις τινάς μόνον ἐν τῇ συνομιλίᾳ ἐκείνων. Ἐν τούτοις παρετῆρει μετὰ τοσαύτης θλίψεως τὸν φιλοξενούμενον αὐτῆς, ἐστέναζε μετὰ τόσου ἐμφαντικοῦ τρόπου καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν μετὰ τοσαύτης λύπης, ὥστε ὁ Λαβρέτσκις, μὴ ἀνεχόμενος πλέον ταῦτα, τὴν ἠρώτησε τέλος, ἀποτόμως, ἂν ἦτο καλὰ.

— Ἀλλὰ βεβαίως, θεία χάριτι! ἀπεκρίθη ἐκείνη. Διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη;

— Διὰ τίποτε, ἀλλὰ μοι ἐφάνη ὅτι δὲν ἦσο καλὰ.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἔλαβε σεμνοπρεπὲς ὕφος καὶ ἐφάνη ὡς δυσχερεστηθεῖσα.

— Ἔτσι λοιπόν; ἐσκέφατο, μοῦ εἰν' ἀδιάφορον. Φαίνεται, φίλε μου, ὅτι δὲν σὲ μέ-

λει. Ἄλλος θὰ εἶχεν ἀδυνατίσῃ ἀπὸ τὴν λύπην του, ἐν ᾧ σὺ δὲν τὸ ἔχεις σκοπόν.

Ἡ κυρία Καλιτὶν σκεπτομένη δὲν ἐξέλεγε τὰς ἐκφράσεις της, ἐν ᾧ ὅταν ὁμιλεῖ πρὸς ἄλλον, πολὺ ἐπεμελεῖτο ταύτας.

Πράγματι δὲ ὁ Λαβρέτσκις δὲν ἐφάνετο ποσῶς τεθλιμμένος. Τὸ ῥόδιον πρὸς τὸν τύπος ρωσικός, τὸ λευκὸν καὶ ὑψηλὸν μέτωπόν του, ἡ παχὺὰ ῥίς του καὶ τὰ μεγάλα καὶ κανονικὰ χεῖλη του ἐξεδήλουν ἰσχυρὰν ὑγείαν. Ἦτο εὐσταθέστατος, ἡ δὲ ξανθὴ κόμη του ἦτο βοστρυχώδης ὅπως ἡ τῶν νέων. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του, κυλοιδιώντες καὶ ἀπλανεῖς ὀλίγον, μόνοι ἐξέφραζον ἡρεμίαν πνεύματος καὶ ἀνάπαυσιν σώματος, ἡ δὲ φωνὴ του ἦτο λίαν εὐήχος.

Ὁ Πάνχιν ἐξηκολούθει νὰ συγκρατῇ τὴν ὁμιλίαν. Ἐφερε δὲ ταύτην εἰς τὸ ζήτημα τῆς κατασκευῆς τῆς ζαχαρώδους ἐκ κοκκινουγυλίων, περὶ οὗ ζητήματος εἶχεν ἀναγνώσῃ δύο γαλλικὰ τεύχη, τοῦθ' ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ εἴπῃ τὸ περιεχόμενον τούτων μετριοφρόνως, χωρὶς ἐν τούτοις ν' ἀναφέρῃ πόθεν ἠρύσθη τὰς γνώσεις ταύτας.

— Καλέ, ὁ Φέδιας! ἀνέκραξεν αἰφνιδίως ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ὀπίσθεν τῆς ἡμιανοίικτου θύρας τοῦ πλησίον δωματίου. Ὁ Φέδιας!

Καὶ ἡ γραῖα εἰσῆλθε δρομαία εἰς τὴν αἰθουσαν, πρὶν δὲ ὁ Λαβρέτσκις λάβῃ καιρὸν νὰ ἐγερθῇ, ἐκείνη τὸν ἠσπάζετο ἤδη.

— Ἀφῆσέ με νὰ σὲ ἴδω, ἀφῆσέ με νὰ σὲ ἴδω! ἐπανελάμβανεν ὑποχωρήσασα ἐν βῆμα. Ὡ! τί καλὰ ποῦ στέκεσαι! Ἐγῆρασε, ἀλλὰ δὲν ἀσχήμισες διόλου. Μὴ φιλεῖς τὰς χεῖράς μου, ἀλλὰ ἀσπάζητί με, ἐὰν αἰετρυτιδωμένοι παρειαὶ μου δὲν σὲ φοβίζουν. Δὲν ἠρώτησες δι' ἐμέ, δὲν ἠρώτησες ἂν ἡ γραῖα θεῖα σου ἔζη ἀκόμη, αἶ; Καὶ ὅμως, ὅταν ἐγεννήθης ἐγὼ σ' ἐπίασα, κακόπαιδο. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε, καὶ διατὶ τάχα νὰ συλλογισθῇς ἐμέ; Ἐκαμες καλὰ ὅμως ποῦ ἤλθες. Ἐ! λοιπόν, προσέθηκε στραφεῖσα πρὸς τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν, τῷ προσέφερες τούλάχιστον τίποτε;

— Δὲν πειράζει, δὲν χρειάζομαι τίποτε, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Λαβρέτσκις.

— Τούλάχιστον θὰ πῆς ὀλίγον τέιον μαζί μας. Θεέ μου! Τίς εἰξεύρει πόθεν ἔρχεται, καὶ δὲν τοῦ δίδουν οὔτε τέιον! Ἐλίζα, πῆγαινε γρήγορα νὰ φροντίσῃς. Ἐνθυμούμαι ὅτι ὅταν ἦτο μικρὸς ἦτο λαίμαργος, καὶ τώρα ἀκόμη ἀγαπᾷ νὰ καλοτρῶγῃ.

— Σὰς προσφέρω τὰ βαθύτατα σέβη μου, Μάρθα Τιμοθέβνα, εἶπεν ὁ Πάνχιν πλησιάζας τὴν γραῖαν, ἥτις ἐμπλεως χαρᾶς οὐδένα ἐκτὸς τοῦ ἀνεψιοῦ της ἔβλεπε, καὶ ὑποκλιθεὶς βαθέως πρὸ αὐτῆς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, ἐπᾶνω εἰς τὴν χαρὰν μου δὲν σὰς παρετήρησα. Πῶς ὁμοιάζεις τώρα τῆς δυστυχοῦς μητρός σου! ἐξηκολούθησε στραφεῖσα αὐτῇ πρὸς τὸν Λαβρέτσκι. Εἶχες μόνον τὴν μύτην τοῦ πατρός σου καὶ τὴν ἔχεις ἀκόμη. Θὰ μείνης πολὺν καιρὸν μαζί μας;

— Αὐριον ἀναχωρῶ, θεῖα μου.

— Ποῦ;

— Εἰς Βασιλιεβκόην.

— Αὐριον;

— Αὐριον.

— Ἀς σὲ συνοδεύῃ ἡ εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Εἰξεύρεις καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς τί σοῦ χρειάζεται. Μὴ λησμονήσῃς ὁμῶς νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃς.

Ἡ γραῖα ἐθώπευε τὴν παρειὰν αὐτοῦ.

— Δὲν εἶχα ἐλπίδα νὰ σ' ἐπανιδῶ πλέον.

Ὅχι διότι ἠσθάνομην ὅτι θ' ἀπέθνησκον, ὁχι, διότι ἔχω δυνάμεις νὰ ζήσω δέκα ἔτη ἀκόμη. Ἡμεῖς οἱ Πετωφζῶμεν πολλὰ ἔτη, ὁ δὲ πάππος σου συχνὰ ἔλεγεν ὅτι ἔχομεν δύο ψυχάς, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἰξεύρει πόσον καιρὸν θὰ ἔμεινεις εἰς τὰ ξένα. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι εἰς τὴν ὑγείαν σου ὅπως καὶ ἄλλοτε, στοιχηματίζω δὲ ὅτι ἐξακολουθεῖ τὸ σῶμά σου ν' ἀναπτύσσεται. Ὁ πατήρ σου, μὴ πρὸς κακοφροσύναν σου, δὲν ἦτο ἐξυπνος, ἐν τούτοις εἶχε τὴν λαμπρὰν ἰδέαν νὰ σοῦ δώσῃ παιδαγωγὸν ἐκεῖνον τὸν Ἐλβετόν. Ἐνθυμεῖσαι πῶς ἐπάλαιες μ' ἐκείνον μὲ ταῖς γροθιαῖς; Νομίζω πῶς αὐτὸ τὸ ὠνόμαζον γυμναστικήν. Τί ἔχω ὅμως καὶ φλυαρῶ τόσον; Ἐμποδίζω τὸν κύριον Πάνχιν νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀς πῶμεν μᾶλλον τὸ τέτον μᾶς. Ἐλθετε καλλίτερον εἰς τὸ δῶμα. Θὰ ἴδῃς τί ἀνθόγαλα ἔχομεν, καλλίτερον ἀπὸ τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου σας. Ἐλθετε, ἔλθετε λοιπόν. Φέδια, δός μοι τὸν βραχιονά σου. Τί δυνατὸς βραχιὼν ποτὲ δὲν θὰ ἐπιπτα μαζί σου.

Ἀπαντες ἐγερθέντες ἐξῆλθον εἰς τὸ δῶμα, ἐκτὸς τοῦ Γεδωνόφσκη, ἀναχωρήσαντος λαθραίως. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνομιλίας τοῦ Λαβρέτσκι μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης, τοῦ Πάνχιν καὶ τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας, διέμεινεν ἐν τινὶ γωνίᾳ, σκαρδαμύσσων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τείνων τὰ χεῖλη μετὰ παιδικῆς περιεργίας· νῦν δὲ ἔσπευσε νὰ διαδώσῃ εἰς τὴν πόλιν τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ σπουδαίου τούτου φιλοξενουμένου.

Τὴν ἐνδεκάτην ἐσπερινὴν ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἰδοὺ τί συνέβαινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Καλιτίν. Εἰς τὸ ἰσόγειον πατωμα, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰθούσης, ὁ Πάνχιν ἐωφεληθεὶς εὐνοϊκῆς στιγμῆς ἀπεχαιρέτιζε τὴν Ἐλίζαν λέγων αὐτῇ ἐν ᾧ ἐκράτει τὰς χεῖρας αὐτῆς.

— Γνωρίζετε τί μὲ ἐλκύει ἐνταῦθα. Γνωρίζετε διατὶ ἔρχομαι ἀδιακόπως εἰς τὸν οἶκόν σας. Πρὸς τί νὰ ὁμιλήσω, ὅταν τὰ πάντα ἦναι σαφῆ;

Ἡ Ἐλίζα οὐδὲν ἀπεκρίνετο καὶ δὲν ἐμεδίᾳ ἤγειρε μόνον ἐλαφρῶς τὰς ὀφρεῖς καὶ ἠρυσθία ὀλίγον καταβεβησμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν ἀπέσπυρεν ὁμῶς τὴν χεῖρά της. Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας, φωτιζομένου ὑπὸ λυχνίας κρεμαμένης, ὁ Λαβρέτσκις καθήμενος ἐντὸς θρόνου καὶ στηρίζων τὰς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐκράτει κεκρυμμένον τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Ἡ γραῖα, ὀρθία οὖσα καὶ σιωπηρὰ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἐπέρα ἐνίοτε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κόμης της.

Πλέον τῆς ὥρας ἔμεινε παρ' αὐτῇ, ἀφ' οὗ ἀπεχαιρέτισε τὴν οἰκοδεσποιναν. Μονονοῦκ οὐδὲν εἶπεν εἰς τὴν γηραιάν του φίλην, ἥτις ἐπίσης οὐδὲν τὸν ἠρώτησε... Καὶ τί θὰ ἠδύνατο νὰ τῇ εἴπῃ; Τί θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἐρώτησῃ αὕτη; Ἐννοεῖ τὰ πάντα καὶ συνεμερίζετο ἅπασαν τὴν θλίψιν του.

Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕRNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

ΛΘ'

Ἡ ἀπελευθέρωσις.

Τὴν ἐπαύριον, μόλις ἐπεφάνετο ἡ ἡώς, ἠγέρθη καὶ μετέβη εἰς τὸ δωματίον τοῦ Αὐδουίνου, ὅστις εἰσέτι ἐκοιμάτο βαθέως.

— Ἐ! κύριε ὑπασπιστά!... ἀνέκραξεν ὁ Μαλκράφτ εἰσερχόμενος, ἀκόμη κοιμάσαι; Ἀλλοτε δὲν ἐκοιμάσθω τόσῳ πολὺ.

— Ἡ ἡλικία, ἐπιθύρουν ἐγειρόμενος ὁ καπῆλος, ἡ ἡλικία, ἀδελφέ μου...

— Χοῦμ! εἶπεν ἄγριως ὁ Μαλκράφτ.

— Ὡ!... ναί... συγχώρησέ με...

Ἡ ἡλικία, ἀρχηγέ μου.

Ὁ Μαλκράφτ παρετήρησε μειδιῶν τὸν Αὐδουίνου.

— Αὕτη εἶνε δουλειὰ δική σου, εἶπεν. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν αὐτά... Ἐχεις αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς τὸ καπῆλόν σου μερικὰ παιδιὰ τίμια καὶ ἱκανὰ διὰ νὰ μὲ βοηθήσουν εἰς μίαν ἐπιχείρησιν τολμηράν;...

— Ἀχ! ἐγὼ μόνος ἔφθανα... ἂν εἶχα εἴκοσι χρόνια λιγώτερα... Ἀλλὰ μόλα ταῦτα θὰ οἰκονομηθῇ τὸ πρᾶγμα, ἀρχηγέ μου... Καὶ ἂν λάβῃς τὸν κόπον νὰ ἔλθῃς κάτω μ' ἐμέ, θὰ ἴδῃς κατὰ παιδιὰ ποῦ κοιμῶνται καὶ ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ ἐκλέξῃς, ἀρχηγέ μου.

— Νὰ μὴ μ' ὀνομάζῃς εἰς τὸ ἐξῆς ἀρχηγόν, Αὐδουίνε. Αὕτη ἡ ἰδιοτροπία μου εἶνε δι' ὀλίγας ἡμέρας. Ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη μυστικότης, ἀκούεις;

— Τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποῦ λέτε... Ἐννοεῖται.

Καὶ ἀμφοτέρω κατῆλθον εἰς τὴν ἰσόγειον αἰθουσαν, ἐνθα ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν θρονίων, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, κατὰ γῆς, δώδεκα ἐξ ἐκείνων τῶν ἐλεεινῶν ὄντων, ἐξ ὧν ἅπασαι αἱ κοινωνίαι βρῖθουσιν.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Αὐδουίνος, ἐνῶ ὁ Μαλκράφτ ἐξήταζεν, ὡς ἄνθρωπος εἰδήμων, τοὺς πελάτας τοῦ καπῆλου.

— Ποῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ μας! εἶπε κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Αὐδουίνος... ἀλλὰ τέλος πάντων... καὶ αὐτοὶ κατὰ ἴκον νὰ κάμουν.

— Νομίζεις;

— Εἰμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω.

— Καλῶ... τότε ἐξύπνισέ τους ὅλους αὐτοὺς καὶ εἶπέ τους ποῖος εἶμαι.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ μικρὰ ὁμήγυρις